

sování pro vyrovnání, což se také stalo. Věřitel, jenž si vyhradil vlastnictví k dodaným předmětům až do úplného zaplacení kupní ceny, má ve vyrovnacím řízení dlužníkově volbu: buď může trvati na svém právu na vyloučení oněch předmětů, anebo se může vzdáti tohoto práva a uplatnit nárok na zaplacení kupní ceny nebo jejího zbytku jako vyrovnací pohledávku, která již není zajištěna výhradou vlastnictví. Dal-li si takový vyrovnací věřitel svou pohledávku zajistiti rukojemstvím třetí osoby, nabyt tím objektivně výhod, poněvadž již nejednal v mezích svého práva na vyloučení věcí (§ 11 vyr. ř.; srov. i obdobné rozh. čís. 6673 Sb. n. s.). Jest proto nerozhodné, zdali žalobkyně měla vyhrazené vlastnické právo ke zboží dodanému vyrovnacímu dlužníkovi a zdali toto zboží v době úmluvy o zvláštních výhodách a vzdání se vlastnického práva bylo u dlužníka. Rozhodnutí čís. 8828 Sb. n. s., na něž dovolatel poukazuje, na souzený případ nedopadá, poněvadž tam se vzdal věřitel oddělného práva nabytého exekucí v době více než 60 dnů před zahájením vyrovnacího řízení, za to, že mu třetí osoba zaplatila vymáhanou pohledávku, čímž dosáhl jen toho, čeho by byl docílil i dokončením exekuce, takže jednal jen v mezích svého práva. Rozhodla-li se žalobkyně uplatnit svůj nárok pouze jako vyrovnací pohledávku a dala-li si ji zajistiti rukojemstvím žalovaného, tedy uzavřela úmluvu, která obsahuje všechny předpoklady § 47 vyr. ř.

Čís. 15565.

Dodatečné zjištění padělatele směnky není skutečností odůvodňující žalobu podle § 35 ex. ř., bylo-li padělání podpisu dlužníkovy na směnce známo dlužníkovi v době, kdy dostal směnečný platební příkaz, třebas ještě osoby pachatelovy neznal.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, Rv I 1737/36.)

V žalobě podle § 35 ex. ř. uvedla žalobkyně, že směnku, jež jest exekučním titulem, na základě něhož žalovaná vede proti ní exekuci, nepodepsala, nýbrž že její podpis byl zfalšován Aloisem G-em, který byl také za tento čin trestně odsouzen. Odsouzení to, jež se stalo až poté, co exekuční titul se stal pravoplatným, jest podle názoru žalobkyně novou skutečností zrušující podle § 35 ex. ř. nárok žalované z exekučního titulu. Nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Padělání podpisu žalobkyně se stalo při vzniku směnky, tedy před vznikem exekučního titulu, a proto tato skutečnost nemůže odůvodnit nepřipustnost exekuce, kterou žalovaná vymáhá svou pohledávku dle směnečného platebního příkazu. Mohla býti po případě důvodem pro zahájení trestního řízení a pro přerušení řízení sporného (§ 191 c. ř. s.), kdyby ovšem žalobkyně směnečné námitky byla včas a správně provedla. Že tak neučinila a námitky byly proto odmítnuty, je pro spor nerozhodné. Odsouzením Aloise G-a pro zločin podvodu paděláním pod-

pisu žalobkyně na směnce byla jen zjištěna okolnost padělání podpisu na směnce pachatelem Aloisem G-em, což žalobkyni dle obsahu námitek bylo známo. Proto odsouzení toto není skutečností, která by nárok žalobkyně, pro který exekuce byla povolena, vůbec zrušila nebo mu vykonatelnost odnímla.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, pokud uznal, že pro tuto žalobu označenou jako žalobu podle § 35 ex. ř. není zákonných předpokladů, a je zejména souhlasiti s jeho názorem, že dodatečné zjištění trestním rozsudkem pachatele padělání směnky v osobě Aloise G. není tou skutečností, jež by nárok žalované zrušovala nebo zastavovala a která by nastala po vzniku exekučního titulu, neboť padělání dovolatelčina podpisu na směnkách bylo tu a také bylo jí známo v době, kdy dostala směnečný platební příkaz (4. listopadu 1931), tedy před vznikem pravoplatného exekučního titulu, a je nerozhodné, zda již tehdy věděla, že pachatelem jest G., či zda se to dověděla až později, a kdy ten byl vlastně odsouzen. Osoba padělatele podpisu nemá tu právního významu.

Čís. 15566.

K zřízení smluvního zástavního práva ke stavbě podle § 435 obč. zák. uložením listiny u soudu se vyžaduje mimo náležitosti předepsané § 3, odst. 1 nařízení ze dne 26. března 1916 čís. 87 ř. z. též d ů k a z u, že jde skutečně o stavbu vystavěnou na cizím pozemku s úmyslem, aby na něm trvale nezůstala.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1936, R II 313/36.)

P r v ý s o u d nepovolil věřiteli na stavbě, o níž věřitel tvrdil, že jest stavbou podle § 435 obč. zák., zřízení smluvního zástavního práva uložením listiny u soudu podle § 451 obč. zák. **D ů v o d y:** Zástavní právo ke stavbě na cizím pozemku zřízené může věřitel nabýti toliko tehda, jestliže dlužník před tím nabyl práva vlastnického ke stavbě na cizím pozemku zřízené uložením listiny vypravené náležitostmi §§ 432, 433 obč. zák. (viz §§ 451, 435 obč. zák.) u soudu, což se nestalo. **R e k u r s n í s o u d** jeho žádosti vyhověl. **D ů v o d y:** V § 451 obč. zák. jest ustanoveno, jakým způsobem se nabývá zástavního práva k nemovitostem, které nejsou zapsány v knihách a ke stavbám, při čemž není v zákoně ustanoveno, že by podmínkou bylo, aby byl napřed proveden ve smyslu § 434 obč. zák. převod vlastnického práva na dlužníka.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 3, odst. 1 nařízení ze dne 26. března 1916 čís. 87 ř. z. jest soudu zkoumati žádost podanou podle §§ 435 a 451 obč. zák. v těchto směrech: 1. zda stavba, jíž se listina týká, není zapsána v žádné pozem-